

KS. KRZYSZTOF STACHOWSKI

PRZYJACIEL KASZUBÓW

Są ludzie, przez których przemawia miłość Boża... (ks. Jan Twardowski). Ta miłość do Boga i ludzi przemawiała zawsze przez księdza Krzysztofa Stachowskiego, proboszcza parafii pw. Zwiastowania Pana w Żarnowcu. Przegrywając walkę o życie, 5 lutego 2021 r. ksiądz Krzysztof odszedł do Pana. Przez 16 lat żył wśród Kaszubów, był ich przyjacielem i miał wśród nich przyjaciół. Szczególnie ta przyjaźń odczuwana i ceniona była przez nas – członków Zrzeszenia Kaszubsko-Pomorskiego w Krokowej. Ksiądz Krzysztof zawsze przyjmował nasze zaproszenia i zawsze bywał na spotkaniach i imprezach przez nas organizowanych. Dzięki Jego wsparciu i akceptacji w żarnowieckim kościele przez wiele lat organizowaliśmy wieczornice poświęcone poetyckiej twórczości księży Janusza Stanisława Pasierba, Jana Twardowskiego i Tomasza Czapiewskiego oraz siostry Doroty Depki.

Będąc wielkim pasjonatem wędrówek, ksiądz Stachowski organizował dla swoich parafian doskonale, profesjonalnie przygotowane pielgrzymki do sanktuariów w Polsce i za granicą. W każdej z nich uczestniczyli krokowscy zrzeszeni, gdyż On zawsze miał dla nas miejsca w autokarze czy samolocie. Ksiądz Krzysztof patronował festynom kaszubskim organizowanym przez nasz oddział od wielu lat w Dębках. Na ich zakończenie zawsze odprawiał mszę świętą w polowej kaplicy na łące. Wszystkie czytania mszalne były w języku kaszubskim. Mimo że nie znał języka kaszubskiego, bardzo lubił słuchać utworów *Kaszëbsczé jezora* i *Kaszëbskò królewò* i z radością Mu je śpiewaliśmy. Nie byliśmy gotowi na wiadomość o śmierci naszego Przyjaciela, jesteśmy teraz pogrążeni w głębokim smutku. Opuścił nas dobry, szlachetny Człowiek, wspaniały Duszpasterz, Kapłan, który kochał ludzi, rozumiał ich, wybaczał ich niedostatki natury, wady i potknięcia. Był za to bardzo kochany, poważany i szanowany. Na zawsze pozostanie w pamięci Kaszubów ze swojej parafii i spoza niej. Już powstały pierwsze kaszubskie wspomnienia o księdzu Krzysztofie, czego dowodem jest załączony niżej tekst autorstwa Mateusza Radziejewskiego – mieszkańca Sobieńczyc, nauczyciela Szkoły Podstawowej w Choczewie.

BOŻENA HARTYN-LESZCZYŃSKA

JAK KSĄDZ PROBOSZCZ Z ŻARNÓWCA DO NIEBA WĘRÉZOWÓŁ

Stało się tak ónego roku, że ksiądz proboszcz żarnowczi parafie Krésztof Stachòwsczi baro drągò zachòrzòł, a w miesiąc pò tim, w pierszi piątk gromicznika ùmarł, a bëło to tak kòł sódmu wieczòr. Pòzno w noc lédze za dészà ksądza są mòdlélë è pò nim plakälë, bò bëł to chłop dobrotlëwi, ùżeczny è robòcy, chtëren wiedno kòzdemù ròd pòmògòł. Taczégò ksądza, co tak bëłno żył è dziejòł dlò lédztwa, z wiòlgą miłotą Pón Bóg do se przéròcił.

Tak tedë ksądz Jegòmòsc òczë òtemkł na tamtim swiece, a widzy, jakò przidkò góra przed nim stoi. Gòrë òn baro kòchòł za zëcò, tak pòmëslòł so, że

gwës mùszi bëc z nim dosc bëłno pò smiercë, czej mù dozwlòlë w lubòtny mòł wërëzowac. Wejle jak òn włòzł wësòk pònad chmùrë, tej ùzdrzòł wiòlgą złotą brómã, jesz czile razy wiàkszą òd ti gduńszci, le tak mèter sniegù pòd nią leżòł. Tej so ksądz baro zdzëwił, pòdszedł kroczy brómë, a szukò za jaką szëplã, zëbë to jima trochã rozgarnac. Òn bë doch ni mògł spac, czëjbë pòd kòscolã czë pòd plebaniã tëlì sniegù bëło. Chcòł Jegòmòsc pòmòc, tak zaczął wòlac Swiätégò Piotra:

– Swiāti Piotrze, gdziez Wë jesce? Jò tu stojã w sniegù pò pas è nie wiém, czë jò mògã weńc, czë mòm nazòd pò tim sniegù z gòrë zjachac? Tam zdajã za mnã...

Krótkò pò tim przëszedł Swiāti Pioter a wezdrzòł za brómã przez mòdrégò judòsza.

– Jenë! Cëz to tu je! Gdzie są ne mòje janiòłczì? Òne doch miałë to wszëtkò wësëpac dalek na pòle!

Ksądzu zrobiło sã zòł, tej pòwiedzòł:

– Dòjta mie szëplã... jò to Wama òdsëpiã.

– Ale doch nie – gòdò Swiāti Pioter – ksądz ju mò wszëtczë pòkùtë na zemi òdpròwionë.

– Alaże, dòjta, jò sã tak mòcny czëjã tu kòł Was. Baro proszã.

Tak Swiāti Pioter sã zgòdził. Ksądz wzał w gòrsc piãknã, biòłą szëplã, na chtërny bëłë wëmalowónë kaszëbsczë kwiatë, mòdròczì, tëlpe è jurczì, a tak starowo, jakbë to jedna z żarnowsczich klòsztornic mia pòmalinkù w niebie malowónë. Ùsmièchnãł sã è przëbòczil so swòje òwce, chtërne na zemi mùszòł òstawić.

Szëpla za szëplã to wszëtkò spùscył w dól na kaszëbską zemiã. Në, taczi zemë lédze czilenòsce lat na Nordze nie widzelë. Swiāti Pioter pòchwòlił ksądza, że ò swòjich wièrnëch pamiãtòł, a ò pòkùce è nòuce dlò nich nie zabëł. Òtemkł brómã a wpùscył ksądza do nieba. A na kùnc rzekł Swiāti Pioter:

– To je wszëtkò baro mądrze przez Pana Bòga pòmëszlòne. Teròzka jak ti lédze za zëcégò bądã sobie tak pòmògac, jak Wë nama pòmòglë, tej tész tu przinidã jak Jegòmòsc, a ni mùszã sã jiscëc, bò brómã ksądz jima fejn òdszëpłowòł.

PAMIACÈ KS. KRÉSZTOFA STACHÒWSCZÉGÒ
MATEÛSZ RADZIEJEWSCZI, SOBIEŃCZÈCE 6.02.2021

